

Yokluklar Arenası

الْحَمْدُ لِلَّهِ. الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا. وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْ لَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ. وَ مَا تَوْفِيقِي وَ لَا اِعْتِصَامِي إِلَّا بِاللَّهِ. عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَ إِلَيْهِ أُنِيبُ. أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ وَ لَا نَظِيرَ لَهُ وَ لَا مِثَالَ لَهُ. الَّذِي لَا أُحْصِي ثَنَاءً عَلَيْهِ. كَمَا أَتَنَّى عَلَى نَفْسِهِ. عَزَّ جَارُهُ وَ جَلَّ ثَنَاؤُهُ وَ لَا يُهْزَمُ جُنْدُهُ وَ لَا يُخْلَفُ وَعْدُهُ وَ لَا إِلَهَ غَيْرُهُ. وَ نَشْهَدُ أَنَّ سَيِّدَنَا وَ سَنَدَنَا وَ مَوْلَانَا مُحَمَّدًا عَبْدَهُ وَ رَسُولَهُ. السَّابِقِ إِلَى الْأَنَامِ نُورُهُ. وَ رَحْمَةً لِلْعَالَمِينَ ظُهُورُهُ. صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَ عَلَى آلِهِ وَ أَوْلَادِهِ وَ أَزْوَاجِهِ وَ أَصْحَابِهِ وَ أَتْبَاعِهِ وَ أَحْفَادِهِ أَجْمَعِينَ.

أَمَّا بَعْدُ فَيَا عِبَادَ اللَّهِ؛ إِنِ اتَّقُوا اللَّهَ تَعَالَى وَ أَطِيعُوهُ. إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَ الَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ. فَقَدْ قَالَ اللَّهُ تَعَالَى فِي كِتَابِهِ الْكَرِيمِ.
أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ. بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَادْكُرُوا إِذْ أَنْتُمْ قَلِيلٌ مُسْتَضْعَفُونَ فِي الْأَرْضِ تَخَافُونَ أَنْ يَتَخَطَّفَكُمُ النَّاسُ فَأَوَّكُمُ وَ أَتَيْدَكُمُ بِنَصْرِهِ وَ زَرْقَكُمُ مِنَ الطَّيِّبَاتِ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ

Mazhar olduğumuz nimetlerin kadrini bilmek, yeni mazhariyetler için en sağlam bir esas, en güçlü bir vesiledir. Sıkıntı ve mahrumiyetler, izâfi değerler ifade ettikleri için, en müreffeh bir hayat seviyesinde bile, her zaman bir kısım mahrumiyetlerden bahsetmek mümkündür. Tabii bunların yapıcı bir düşünce ile ele alınmasında da mahzur yoktur. Ancak, bütün bütün Hakk'ın lütuflarını görmezlikten gelerek hep mahrumiyetler üzerinde durmanın, hep olup-biten şeylerin fena yönlerini araştırmanın hiçbir yararı olmadığı da muhakkaktır.

Sıra sıra yokluklar arasından geçerek, yığın yığın mahrumiyet ve sıkıntıların ekşi, abûs çehrelerini görerek; bilmem kaç ölüm koridorundan sıyrılıp “tenezzüh ve seyir” diyebileceğimiz bu rahat ve huzur dolu günlere gelip ulaştık.

Daha “dün” denecek kadar çok yakın bir geçmişte, hayrın, hayır düşüncesinin susturulmak istendiğini, şerrin ve çeşit çeşit şirretliklerin çığlık çığlık etrafı velveleye verdiğini görüyor; elimiz bağlı, kolumuz bağlı, dilimiz bağlı ve düşüncelerimiz esir sadece seyrediyorduk. Bir evde, bir bahçede dost ve sevdiklerimizle bir araya gelerek düşünce alış-verişinde bulunamıyor, duyuş ve hissedişlerimizle yapayalnız bırakılıyorduk. Zira, en nezih düşüncelerden kaynaklanan ve en temiz hislerle ifade edilen şeylerden bile kuşku duyup korkanlar vardı ve bunlar milletin kaderine hâkimimdi...

Rica ederim; o zamanlar bin seneyi aşkın bir zamandan beri milletin sinesinde kök salmış milli kültür ve tarih şuurundan, o göz kamaştırıcı muhteşem geçmiş ve onun getirdiklerinden; gazâdan cihaddan; gâzilik ve şehidlikten söz etme imkânı var mıydı? Her biri başlı başına bir destana mevzû olacak, güneşi batmayan o şanlı günlerden, onun birer rüya, birer hülya değerindeki hâtıralarından; varlık ve dirliğinizin bereketli kaynaklarından; ırmaklarından, çeşmelerinden, çağlayanlarından bahis açmaya imkân var mıydı? Şanlı tarihimizin füsunkâr güzelliklerini, onun ayrı ayrı yanlarından taşıp gelen musiki gibi tatlı sesleri;

zaferleri, zafer duygularını, hezimetleri, nefis muhasebelerini derleyip, toparlayıp bir aynaya aksettirir gibi, milli-ruh menşûrundan geçirerek ma'şerî vicdana aksettiren gazeteleriniz, mecmualarınız, kitaplarınız, broşürleriniz, seminerleriniz, konferanslarınız ve bir mânâda televizyonlarınız, radyolarınız var mıydı?

Duyguda, düşüncede birbirinden koparılmış ülke insanının birbirine hasret giden fertlerini; yanyana ve birarada fakat “daüssıla” ile kıvranan ailelerini; yokun, yokluğun, hatta gölgelerin kavgalarının verildiği arenaları gördükçe lime-lime olup inleyen, yüreklerinizi duyup dinleyen ve “aks-i sada” nev'inden olsun cevap veren var mıydı?

Bütün bu kıtlıklar döneminde yitirilen değerlerimiz, tezyif edilen tarihimiz, yıkılan yuvamız, perişan olan insanımız karşısında ızdırap çekip sızlayan, ona masmavi günler hazırlama yolunda düşünce çilesiyle kıvranan ve onun sıkıntılarını paylaşan kaç insan gösterilebilirdi?

O günlerde tarih ve din düşmanlarının, gökleri keşf ve arzın tabakalarını hallaç etme plâni, dev teleskoplarla semayı arayıp taramaları ve bu yolla ortaya koydukları yeni tesbitleri, tahminlere dayalı iddiaları, -eğer o günlerde bulunsaydı- feza gemileri, ışıkla yarışan mekikleri ve ancak rüyalarda görülebilen ileri feza teknolojileriyle, geçmişe aid her şeyin hakkından geleceklerini, bütün değer abidelerini yerle bir edeceklerini; insanların bakış ve düşünce tarzlarını temelinden değiştirip varları yok, yokları da var edeceklerini; varlık, hayat ve ölüm gibi öteden beri insanoğlunun en mühim meseleleri sayılan mefhumlara anlaşılır ve yararlı izahlar getireceklerini; hatta en onulmaz dertlere derman bulacaklarını, ölümü öldürüp kabir kapısını kapayacaklarını; bütün metafizik oyunları (!) bozup varlığı, onun tek ve gerçek esası olan (!) maddeye ve maddeci düşünceye teslim edeceklerini avâz-avâz bağırıp herkesi susturmalarına ve insanı insanlığından utandıran şarlatanlıklarına karşı, kim bir söz söyleyebilmiş ve kim “Yeter bu yalanlar artık!” diyebilmişti?

Tertemiz îmanî düşüncelerimiz, ondan kaynaklanan cesaret ve fedâkarlıklarımız, millet ve ülke yararına durulardan duru niyetlerimiz, aksiyon ve kabiliyetlerimizle kendi kendimizi ifade etmeye imkân veriliyor muydu? Ve yine o günlerde aynı duygu ve aynı düşünceyi paylaşan insanlar olarak biraraya gelip uhrevî hislerle derinleşmenin, yenilenmenin ve dünyamızın kaderi hakkında müzakerelerde bulunmanın, fikir beyan etmenin imkânı var mıydı?

Zaten o günlerde bizler, sadece hülyalarımızda yaşadığımız o tılsımlı dünyalara, adalet ve hakkaniyetin atlas iklimine, eksiksiz, kusursuz inancın ak yoluna girmeye karar verseydik de giremezdik. Zirâ, bütün köprüler yıkılmış, yollar da perişandı... Ne bir ses, ne bir soluk, ne bir rehber ne de bir ışık yoktu. Tûr dağının sağında solunda Sâmirilerin pusuları, Hira'ya giden yollarda da Ebu Cehil'lerin gayz u tuğyânı vardı. Henüz görünürlerde ne duyan, ne anlayan, ne de bu yanlışlıkları göğüsleyecek bir kahraman yoktu. Hamza'lar, neyin avcılığını yapmaları gerektiğini henüz bilemedikleri, Ömer'ler, uyku

mahmurluklarını henüz üzerlerinden atamadıkları o günlerde, ne anlayışsızlığın tepesine inecek bir yumruk, ne de mantıksızlığa başkaldıracak bir dimağ yoktu.

Bütün bu dizi dizi yoklukların en ızdıraplısı, en acısı ise, sağda-solda tantana ile ilân edilen “insan hakları”, “demokrasi”, “vatandaşlık” gibi hemen herkese serbest teneffüs hakkını veren mefhumlardan istifade etme imkânı da yoktu. Nihayet, bütün bu yokluklardan kısa zamanda sıyrılıp çıkmanın, hatta bu uğurda bir kısım civanmertlik ve fedâkarlıklarda bulunmanın yolu da yoktu.

Bu arada ihtiraslarımız, zaaflarımız, kaderimizdeki bu yokluklarla birleşince, ümitlerimiz delik-deşik oluyor ve kendimizi bir kördüğüm tâlihin pençesinde hissediyor, hissettikçe de gevşiyor, çöküyor ve dağılıyorduk. Heyhât! O günlerde bizi derleyip toparlayıp, imanın, aşkın, heyecânın potasında birleştirecek bir el de yoktu.

Ya şimdi, bu türlü yokluklardan, mutlak mânâda, bahsedebilir miyiz? Vâkıa elde edilmesi gerekli olan daha bir sürü şey var ama bunlar destan seviyesindeki o eski yoklukların yanında deryada katre kalır.

Bence, bugün üzerinde durulması gerekli olan en önemli yokluk, Hakk’ın nimetlerine karşı şükür ve şuur yokluğu.. o nimetleri değerlendirip daha büyük lütuflara sıçrama yokluğu.. bütün güçleri ve kuvvetleri Hakk’la münasebette görü her şeyi O’ndan bilme yokluğu.. evet, yok olan bunlardır ve Hakk erlerinin omuz omuza verip takviye etmeleri gerekli olan esaslar, kaideler de bunlardır.

Keşke, her şeyi tenkid yerine, her nimete kendi cinsinden şükürle mukabele ederek, o nimeti arttırma yollarını araştırabilseydik! Ve keşke, şahısların, hiziplerin himmet ve kuvvetleri yerine, Hakk’ın kesilmez ve aldatmaz inayetlerine itimad edebilseydik!..

أَلَا إِنَّ أَحْسَنَ الْكَلَامِ وَ أْبْلَغَ النَّظَامِ . كَلَامُ اللَّهِ الْمَلِكِ الْعَزِيزِ الْعَلَامِ . كَمَا قَالَ اللَّهُ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى فِي الْكَلَامِ . وَ إِذَا قُرِئَ الْقُرْآنُ فَاسْتَمِعُوا لَهُ . وَ أَنْصِتُوا لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ . أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ . بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ :

لَئِنْ شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ وَلَئِنْ كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ

الْحَمْدُ لِلَّهِ . الْحَمْدُ لِلَّهِ . الْحَمْدُ لِلَّهِ حَمْدَ الْكَامِلِينَ كَمَا أَمَرَ . نَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَ نَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَ رَسُولُهُ النَّبِيُّ الْمُعْتَبَرُ . تَعْظِيمًا لِنَبِيِّهِ وَ تَكْرِيمًا لِفَخَامَةِ شَانِ شَرَفِ صَفِيَّهِ . فَقَالَ اللَّهُ عَزَّ وَ جَلَّ مِنْ قَائِلٍ مُخْبِرًا وَ أَمْرًا : { إِنَّ اللَّهَ وَ مَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ } . يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَ سَلِّمُوا تَسْلِيمًا } . لَبَّيْكَ ...

أستغفر الله العظيم وأتوب إليه التائب من الذنب كمن لا ذنب له

عباد الله اتقوا الله تعالى و أطيعوه

إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَ الْإِحْسَانِ وَ إِيْتَاءِ ذِي الْقُرْبَى وَ يُنْهَى عَنِ الْفَحْشَاءِ وَ الْمُنْكَرِ وَ الْبَغْيِ . يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ

“Yokluklar Arenası” başlıklı bu makale ilk kez 1 Kasım 1987 tarihli Sızıntı dergisinin başyazarı olarak yayınlanmış; daha sonra “Yitirilmis Cennet’e Dogru” kitabına da alınmıştır.